

SITOÉ

TABARCA NARRATIVA, 96

El jurat del 19é Premi de Narrativa Juvenil Ciutat de Torrent, presidit per Patricia Sáez Orea, regidora d'Educació i Dinamització Lingüística de l'Ajuntament de Torrent, i compost per Mª José Mora Aullana, Joaquina Barba, Vicente Muñoz Puelles i Josep Palomero, el va concedir, com a finalista, a *Sitoé*, de Maurici Belmonte i Monar.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

- © De la present edició: Tabarca Llibres, 2022
Avda. Ausiàs March, 184. 46026 València
Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432
www.tabarcallibres.com
e-mail: info@tabarcallibres.com
- © Del text: Maurici Belmonte i Monar
Portada: Nina L. Peters
Correcció lingüística: Anna Montaña Llopis
Maquetació: Tabarca Llibres
Impressió: Leitzarán
ISBN: 978-84-8025-567-7
DL: V-913-2022

TABARCA NARRATIVA

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER JOSEP PALOMERO

1. EN BLANC I NEGRE. Rafa Gomar.
2. QUAN BUFA EL PONENT. Jordi Querol.
3. CAÇADORS DE TIGRES. Aingeru Epaltza.
4. EL LABERINT D'ADRIANA. Josep M. Morrerres.
5. ESTEL D'HIVERN. Roser Barrufet.
6. ELS VENJADORS VALENCIANS. Jordi Querol.
7. EL TIGRE DE TASMÀNIA. V. Muñoz Puelles.
8. L'ILLA AMB LLUNES. Marc Granell.
9. L'ÚLTIM GUERRER. Vicent Pascual.
10. L'ENIGMA DELS PRISMÀTICS. Josep Millo.
11. A LA RECERCA D'ANGÈLICA. Josep M. Morrerres.
12. LA PLATJA ENCANTADA. Roser Barrufet.
13. UN BON NEGOCI. Ramón Pastor Quirant.
14. EL MISTERI DE LA LLUNA NEGRA. Francesc Gisbert.
15. LA VIDA SECRETA DE MARTA. Joan Pla.
16. ALBERT, LA LLUITA DE MARIA. Adela Ruiz Sancho.
17. LLANCEN CRITS DE LLIBERTAT. Jordi Querol.
18. L'ÚLTIM PARADÍS. Maluy Benet.
19. EL LLEOPARD DE LES NEUS. Vicente Muñoz Puelles.
20. EL LABERINT DE LES TRES CORONES. T. Belaire i M.J. Belaire.
21. UN EDIFICI EN FORMA DE VAIXELL. Dolors Jimeno.
22. CARTES D'AMOR I DE MORT. Joan Pla.
23. LA MIRADA DE REBECA. Vicent Pallarés.
24. L'ANEL·L D'OR DE TRES COLORS. Josep Lluís Tàrrega.
25. EL DIARI DE GUERRA D'OLGA ROS. Armand Company.
26. AL COR, LA QUIMERETA. Encarna Sant-Celoni i Verger.
27. L'IMPOSTOR. Enric Lluch i Girbés.

28. EL SOMRIURE DE L'ESFINX. Francesc Gisbert.
29. UNA ESPESA BOIRA BLANCA. Lluís Miret Pastor.
30. DARRERE DE L'AUTOBÚS. Pep Castellano.
31. UN ESTIU AL RODEO. Mariano Casas.
32. LA TERCERA HABITACIÓ. Julián Arribas.
33. SÒNIA I ELS MAQUIS. Joaquina Barba.
34. ESPECTRES, BRUIXES I DIMONIS. Manel Àlamo.
35. EL REPÒS DEL SOBIRÀ. Vicent Sanchis.
36. L'ELEGIT. Francesc Mompó.
37. HABITACIÓ 502. Pep Castellano.
38. EL ROSTRE DE LA INNOCÈNCIA. Julián Arribas.
39. RIN. Rafa Gomar.
40. NO AIXAFARAN EL MEU POBLE. Jordi Querol.
41. L'ULL DE LA BOIRA. Pep Castellano i Joaquim Roca.
42. ELS SECRETS DE LA PORTA TANCADA. Víctor Peris i Grau.
43. LA VALL DELS OBLIDATS. Leo Climent.
44. LA MUNTANYA D'ARGENT. Lluís Miret Pastor.
45. EL CANT DE L'ÚLTIM ROSSINYOL. Joan Pla.
46. MISSATGE EN UN RELLOTGE. Maluy Benet.
47. AMABLE. Francesc Mompó.
48. VISIÓ NOCTURNA. Mariano Casas.
49. EL MANUSCRIT SAMOS. Julián Arribas.
50. ELS CAVALLERS DEL DRAC. Manel Àlamo Garcia.
51. PELS ULLS DE LUCRÈCIA. Adela Ruiz Sancho.
52. ENCARA QUE ENS CREGUEN VENÇUTS. Jordi Querol.
53. VESPRES DE FOC. Vicent Sanchis.
54. L'ÚLTIM ESTIU ABANS DE CHICAGO. Santiago Forné.
55. CAMÍ SENSE RETORN. Joan Pla.
56. TAN SOLS HO SAP EL VENT. Víctor Peris i Grau.
57. BOMBONS AMARGS. Pep Castellano.

58. CONTRABAN DE TRAMUNTANA. Guillem Rosselló Bujosa.
59. LA MEMÒRIA DEL SILENCI. Lluçia Vallés i Calvo.
60. A LA CONTRA. Francesc Gisbert Muñoz.
61. HISTÒRIES D'UN ALAMÍ. Vicent Sanchis.
62. VESPRES DE TARDOR. Josep Lluís Tàrrega.
63. LA CONFESSIÓ. Pasqual Mas.
64. EL SECRET DEL COLLAR DE DIAMANTS. Joan Pla.
65. LA IAIA TONA. Mª Luisa Hernández Jiménez.
66. EL DIARI DEL PARE. Vicent Sanhermelando Bellver.
67. LA PLAÇA DEL GALL. Josep Usó i Mañanós.
68. CORRE, TANGO BOB, CORRE! Maurici Belmonte Monar.
69. DIFÍCIL DECISIÓ. Joaquina Barba.
70. CARTES AL MÉS ENLLÀ. Olga Borràs Boada.
71. FÀTIMA I CRISTINA. Josep Usó i Mañanós.
72. UN PONT SENSE BARANES. Vicent Sanhermelando Bellver.
73. ENDEVINA QUI. Gemma Pasqual i Escrivà.
74. AVENTURA A TUNÍSIA. Vicent Sanchis.
75. CENDRES A BATALLA. Alejandro S. Oltra.
76. LA NOSTRA AVENTURA AFRICA. Francesc Gisbert i Muñoz.
77. EL JARDÍ DE LA MEMÒRIA. Josep Franco.
78. METRÒPOLI. Pasqual Mas i Usó.
79. MÀSCARES TRENCADES. Santiago Forné Andreu.
80. LES AVENTURES DE TIRANT LO BLANCH. J. Martorell
(Adp. J. Palomero).
81. EL CAFÉ DE LA MALVA. Vicent Sanhermelando Bellver.
82. UNA HISTÒRIA DE FICCIÓ. Jovi Lozano-Seser.
83. FLOR DE CARXOFA. Xavier Mínguez López.
84. EL PORTAL DEL LLEÓ. Ivan Carbonell Iglesias.
85. ALISON I L'ENIGMA DE L'AMOR. Maurici Belmonte Monar.
86. UN CAFÉ SOL. Maluy Benet.

87. L'ESTRANYA DONA MEXICANA. Enric Lluch i Girbés.
88. PARIS BLONDE. Vicent Enric Belda.
89. VENDETTA. Leandre Iborra i Polo.
90. ELS CRITS MUTS. Roser Barrufet Soldevilla.
91. SAPERE AUDE. Leandre Iborra i Polo.
92. A NOU PEDRES DE TU. Marcos Morales Peláez
93. TEMPS DE FANG. Albert Hernández Xulvi.
94. LA TACA. Carles Durà i Herrero i Antoni Rubio i Reverter.
95. OTRANTO. Magda Añon Espert.
96. SITOÉ. Maurici Belmonte i Monar.

SITOE

Maurici Belmonte i Monar

TABARCA
LIBRES

 Marfil

 CCIR
EDITORIAL

«... quan veureu les persones, limiteu-vos a no veure allò que és correcte i allò que és incorrecte de les persones, el seu bé i el seu mal, els seus defectes i els seus problemes. Llavors, la vostra pròpia naturalesa essencial quedarà impassible»

El Sutra de Hui Neng. Capítol 5

Dedicatòria:

A les gents de les terres del gran riu valencià
que tot ho dóna i tot ho pren mentre, entortillat com una serp,
avança sense aturar-se per a fecundar la Mediterrània.

1. Blancs a l'Àfrica tropical

Eren com una xarxa parada dins la mar. Arrossegada en silenci cap al poblat. Era el trenc d'alba i la calor ja s'atrevia a silenciar els sorolls i les olors de la selva. I per damunt de les sensacions hi havia la manera d'entendre la vida que envoltava els habitants del poblat. Un grapat de barraques redones, de palla, de fang i de fem. Encara mig dormien els seus pobladors. La humitat esmorteïa la vida i la feia lenta, inapetent. De sobte, es van sentir uns crits ansiosos totalment desconeguts que trencaven el blau del cel i el silenci de la densa selva tropical. La gent, en la torba de tornar a la consciència després del descans nocturn, intentaven identificar els sorolls que l'atabalava. Provaven de posar nom a les veus procedents de la selva, que se'ls anaven apropant ràpidament. Les dones de la tribu, sigiloses, s'alertaven. Llançaven els ulls a l'exterior i, acompanyades de les poques clarors que decoraven el cel, van adonar-se de la presència d'altra gent que avançava sobre el poblat. Eren hòmens poderosos. De forta musculació. D'altres presències. Distints als seus, hòmens tranquils, de formes més llargues i poc potents. Els desconeguts anaven vestits amb

esparracs de pantalons i samarretes. Portaven barrets. Tot bastant estrany per a les dones que els guaitaven nervioses mentre ells recorrien descaradament el poblat. Per tots els cantons. Sacsant a colps de pals les barraques. Escampaven la por al desconegut. Anaven de cacera i s'imposaven aconseguir els millors trofeus per a un negoci que els aportava més armes de foc; més alcohol; el parany que els plantava l'home blanc. Tothom corria buscant recer, buscant familiars, cercant l'ocult de la selva. Anaven a pels jóvens. Mascles i femelles. La resta, havien de quedar colgats sota els seus propis peus. Sense miraments.

El temor, fins i tot entre les més llançades amazones del poblat, va cobrir-les com una boira terrera. Els crits dels invasors oyuba es recargolaven a l'interior del pensament dels habitants del poblat i es barrejaven amb les espantades dels micos, amb les aletades de les aus, amb els crits de tota mena d'animals de la selva. Els tirs foradaven la volta del cel i retronaven en els seus cervells. Es paralitzaven i no sabien què fer. El caos va véncer sobre la rutina de les cabanes en aquell poblat fon, tribu dels dahomey. Enemics ferotges dels oyuba que ara els pillaven per sorpresa. Els gran arbres i tota la selva acollien els atacs que els encerclaven i els deixaven sense eixida.

De sobte, des d'on comença la selva, un d'aquells que tot ho havia estat observant sense menejar-se del lloc, va desfer-se del rifle que duia creuat amb els braços sobre el bescoll. Va aixecar-lo cap al cel. I amb una sola mà va fer tres tirs seguits. Els invasors van passar a l'acció. Van entrar a les barraques a la força. Impedint que ningú se n'eixira per cap racó. A colps, a crits, a força de múscul. Negres caçant negres. Sense pietat. Però a la vegada, amb la cura necessària per a no fer malbé una

mercaderia que s'havien compromés a capturar i a traslladar fins a la fortalesa de Sant Jorge da Mina, prop del riu Níger.

Es van dedicar a bregar amb totes les forces contra unes dones que oferien una forta resistència. Eren fon. Eren les amazones del tròpic africà. I en la cultura dahomey, les femelles eren educades agressivament. Per a la lluita, per a cavalcar, per a conquerir. Per a defensar-se fins a la mort. Però els invasors, amb les armes de foc, van poder sotmetre les forces d'aquelles dones enèrgiques i potents. Fins a portar-les a tal extrem, que algunes d'elles buscaven la lluita cos a cos. Però no hi va haver pietat. A la força entraven i colpejaven. Primer anaven a per les dones. Les agafaven, els introduïen un drap a la boca i amb un altre els feien la mordassa. Posteriorment les nugarien. Els hòmens directament eren colpejats amb força i emmanillats. L'etern temps del patiment no donava opció a pensar ni en el que hi ocorria, ni a trobar una explicació. Ràpidament eren expulsades a espentes i a colps de les barraques cap a on es trobava l'home que havia donat l'ordre perquè començara la cacera. Negres contra negres. Les feien seure en terra i uns altres miserables els col·locaven bruscament unes branques de fusta dura com a forques que les engrapaven pel coll.

Van anar amuntegant-les, disposant-les. Carn tendra i ferma per a llargs dies de treball.

Una de les darreres barraques del poblat es mantenia tancada i silenciosa. El sol ja havia deixat caure els seus raigs sobre la clariana de la selva. L'aldarull que persistia contrastava amb la tranquil·litat aparent que es contemplava des de fora de la barraca. No hi havia hagut colps. Sinó una tensió subjectada per la fulla esmolada d'un matxet amenaçant que portava un dels esparracats, mentre l'altre miserable apuntava els quatre

indígenes amb un fusell. S'hi podien sentir els alés dels uns i dels altres. Al fons, dos jóvens, una mare i un pare, provaven de fer front a aquells invasors. Ningú no s'atrevia a avançar, tot i que aquells oyuba sabien que dominaven la situació. Però també tenien temor. Sabien qui eren les dones fon dels dahomey. Havien escoltat les històries de les amazones. Havien patit una vegada i una altra els seus atacs viscerals. Sabien de la seua crueltat. Dels seus costums de tallar el cabell i els òrgans sexuals als seus enemics com a prova d'haver-los vençut i oferir-los als esperits. I amb les armes a les mans, una temor que els sorgia del propi pensament els impedia llançar-se sobre els quatre i acabar amb aquella història.

De sobte, enmig dels sorolls i del bram de l'atac, algú va fer una entrada embranzida en aquella barraca. L'home que dirigia el grup va trencar d'aquella manera la bombolla invisible que els mantenia tensos. Va mirar els dos grups amb els ulls desorbitats. Ara a la dreta. Ara a l'esquerra. Una vegada. Una altra. No ho va dubtar. Va disparar amb la pistola directament sobre el pit del mascle del grup, que va caure a terra aplomat. Llavors els crits es van escampar per la barraca com una onada de vent enfurismat. I les tres femelles van intentar desesperadament auxiliar el pare que moria. L'home que acabava d'entrar va pegar quatre crits mentre espentava els altres dos sobre les dones i els fotia potades perquè acabaren prompte el seu treball. Elles es van defensar amb les mans fins que entre els tres van poder llevar-se-les de damunt i arrancar-les de les mans de la mare que embogia davant d'aquella situació. I que bregava perquè les coses tornaren a ser com eren feia a penes uns minuts en aquell poblat fon dahomey. Van acabar emmanillant-les i tapant-los la boca com a les

altres. Van haver de colpejar-les perquè es calmaren d'aquella situació desesperant. I les van traure de la barraca deixant la mare abocada al cos de l'home que encara respirava. No hi havia més espai ni més temps que per al dolor de la mare i de les filles. No hi havia espai ni temps per a un pomell ben gros de dolor en aquell poblat acarnissat. Negres contra negres a l'Àfrica tropical.

2. San Jorge da Mina

La vida no és d'un color. I n'és, de tots. Ve a ser com l'enorme buit de la Foradada. Aquella penya de les muntanyes per on, un moment a l'any, penetra un raig de sol... i s'ha acabat. Mai s'hi queda ni tan sols un instant. Ni tan sols podem contemplar-ho aquest mateix instant. Tot passa contínuament. I la vida dels humans ha de ser així. Oberta com la Foradada. Que tot entre i passe. Que res es quede. Tot i que de vegades viure pot resultar un acte sense cap sentit.

Sitoé i la seua germana estaven força lluny de sentir-se com aquell forat de la muntanya. Duien hores caminant per la selva. Amb les mans emmanillades, els peus encadenats i els colls subjectes pels llargs troncs que les separaven. La ràbia i el dolor que havia experimentat des de trenc d'alba, s'havien transformat en una pena impotent permanentment instal·lada en ella. Es preguntava una vegada i una altra pel pare i per la mare. Intentava comprendre com havien pogut ser vençudes amb tanta facilitat. I encara més, per un escamot d'oyubes. Des de menuda només havia experimentat que fortalesa i victòria. Les dones dahomey eren invencibles. I això era un

mantra perpetu entre els arbres i els pobles de la selva tropical. Les temien. I de cop i volta, amb els rajos de sol, un núvol de gent oyuba, uns hòmens perillosos, havien pogut sotmetre-les. Mai no havia succeït això. El pare els ho contava amb orgull. No havien estat mai vençuts pels oyuba. I ara? Com s'havien deixat fer d'aquella manera? Se les enduien selva endins. Sitoé havia estat preparada per a patir situacions com aquella. No obstant, era la primera vegada que se li presentava. Tenia pocs anys. Ni tan sols estava iniciada per a algun dia entrar al palau de la reina, a la ciutat. Amb un bon matxet, no haguera dubtat a fer-los un tall al coll en redó. Contra els pals de foc que duïen era impossible enfrontar-s'hi. L'esperançava pensar que la notícia arribara prompte als altres poblats del regne dahomey i que les amazones foren enviades per la seua reina a rescabalar-les. Segur que la seua mare, tot i el desconsol, tot i el desastre i la ferida del pare, hauria emprés la caminada per la selva per tal d'escampar els fets que acabaven de viure. Mentre, les hores d'anada i els colps pesaven sobre les guerreress i els indígenes dahomey que eren guiats cap a una zona poc habitual per a elles, més acostumades a dominis cap al nord, cap a l'interior del tròpic.

Sitoé intentava comunicar-se amb la seua germana. Volia saber com se sentia. Sabia que encara que era més major que ella, tot i que havia tingut ja l'oportunitat d'acompanyar les guerreress en una de les seues incursions, tenia tendència a pensar massa les coses i a repensar-les. I això sabia que devia estar enfonsant-la. Però cada vegada que intentava cridar-la i demanar-li que es girara, els colps li ploïen per tots els costats. L'odi la feia bullir per dins. L'encenia. La feia plorar de dolor i de pena. D'amargor.

Llavors, estigueren aturats o caminant, sentia la necessitat de refugiar-se en les frases apreses per als durs moments de les amazones; en les màgies i músiques ancestrals escoltades en la infantesa. «Quan la meua pena és un toll, el teu dolor és tota l'aigua de l'Ouémé». I cantava. Cantava en el seu interior una vegada i una altra per a poder tirar endavant i fer-se forta. I a la vegada es preguntava pel pare i la mare. Es preguntava per tanta gent del poblat. Es preguntava pels més menuts. Què haurien fet de tots ells? Realment els haurien mort a tots? Cantava. Una vegada i una altra. De dia. A les nits, quan era impossible dormir.

Al tercer dia, desfetes pel trajecte per la falta de menjar, per la poca aigua, però sobretot per tots els dubtes que els pul·lulaven pel cap, van arribar a albirar unes barraques grans on s'acabava la selva. Es veien més fortes i segures que les seues. Dures. Fetes de pedres. I darrere d'elles, el mar. No podien evitar mirar aquella sabana blava sense arbres, sense animals. Hi havia molta aigua. Com mai no n'havien vist tanta junta. I encara, al fons, una cosa indescriptible per a elles, surava magnífica i oscil·lant sobre l'aigua. Va deixar de cantar des que va albirar aquell paisatge estrany. Abans no havia vist mai cap cosa com aquella que ara se li apareixia davant. Els oyuba que les havien empresonades s'afanyaven a usar les seues tralles amb més força. Les espentaven. Volien arribar ràpidament al lloc que el sol il·luminava, que aquells hòmens havien convertit en un espai per a l'amargor.

Sitoé s'amerava de tot el que podia contemplar mentre era constantment arrossegada com els demés capturats cap a un gran espai entre les grans barraques. Va haver d'aturar-se en sec en contemplar davant d'ella la planta orgullosa i riallera d'un

ésser tan estrany. No podia llevar-li de damunt la vista que feia una estona havia quedat enganxada en l'enorme extensió d'aigua i en allò que surava sobre la superfície. Aquell ésser en realitat semblava un home. Com els de la seua tribu. Com son pare. Amb un nas enorme que li sobreeixia de la cara. Com una persona podia tindre aquell nas? Era com una muntanya. Com podia ser tan blanc? Com podia posseir les mans tan blanques? Li va vindre a la ment la història que contaven al poblat sobre el mico de pell del color de l'ivori. L'home era igual. Increïble. El va guaitar fil per randa com va poder. No se li va escapar el color clar dels seus ulls, ni les robes que li cobrien el cos i les cames. Ni el pèl fi i llarg. Ni les pells amb què havia envoltat els seus peus. Reia i mostrava una dentadura engroguida. Els mirava fixament. Satisfet. Ella no va poder seguir embadalida. La realitat li va estirar el coll d'una embranzida. I , com tota la resta, va anar a parar a l'interior d'una mena de cau gros en una de les barraques. Estava molt fosc. S'espentaven i es xafigaven els uns als altres. S'amuntegaven. Queien a sobre. Escridassaven. Havien arribat a San Jorge de la Mina, la fortalesa portuguesa de la Costa de Sama.

3. L'olor de la realitat

Sobre el cap, sobre el cos, sobre els pensaments de Sitoé, sobrevolava una olor intensa a femta. S'hi barrejava amb la de les suors de tanta negra amuntegada i immòbil a la bodega del vaixell al qual les havien fet pujar. Una mena de nínxols en diferents pisos allotjaven els cossos de les capturades al cor d'Àfrica. Els udols de lament i pena rebotaven com un eco sobre les parets de la nau. Sense ferir cap sensibilitat. Havien estat a la coberta uns instants i ara, acabaven de baixar als inferns del vaixell. Probablement havia estat una de les úniques oportunitats que havien tingut en moltes hores o potser en dies, de pujar a la superfície i respirar l'aire reconfortant de la mar. Per la rampa estreta. I ja se sentien a l'infern de bell nou. Sitoé procurava que el fàstic i la brutícia no pogueren amb ella. Es feia un impossible. Tenia clar que portaven molts dies al vaixell. Però no sabia quants. Havia vist les primeres mortes llançades des de la coberta només començar el viatge. S'havia promès que per damunt de tot, ella no seria una de les desgraciades. Tot el que havia après a la selva la posava contínuament en alerta. Lluitaria com fora. Bregaria. Tiraria

endavant. Se n'eixiria, malgrat el dolor que li havien induït aquelles bèsties blanques de grans nassos. Estava sola. Sabia, intuïa que la germana devia trobar-se entre la maror de cossos negres. Tot i la foscor i la impossibilitat de menejar-se, quan en algun moment minvaven els dolors, la cridava. I una veu trista però clara es distingia en algun dels fons del vaixell. Sabia que era ella. I això li resultava suficient per a mantindre-li la vida encesa.

Sitoé, amb els seus quinze o setze anys, l'edat és poc important a l'Àfrica, s'havia encoratjat una vegada i una altra. Les ferides guariran més i millor si tu et repeteixes una vegada i una altra que vols refer-te, que vols curar-te. Això li ho deia la bruixa de les amazones. I ella havia après a fer-ho en els jocs de xiqueta i també en els moments més reals. Estava vivint la prova de foc. Perquè sabia que estaven en aquella barraca que surava sobre l'aigua que havia vist en arribar a la fortalesa. I que allò era un pou pestilent on les havien introduïdes perquè es podriren i es moriren. Encara que la mort, per a ella, i segurament per a la resta d'empresonades, podia acabar sent un alliberament, una forma de posar fi al martiri al que les estaven sotmetent els hòmens de nas llarg i pell de núvol. Sitoé, però, va dir-se que després del que li havien fet passar, si tocava morir, moriria. Quan fora el moment. I mentrestant resistiria, com havia estat preparada, la mà dura dels que la sotmetien. I si sentia dolor ara, en aquell moment, era per la seua germana, que ella sabia més dèbil. No volia pensar en això. Només arribar a la fortalesa, les havien tancades en unes cambres fosques i plenes de rates. Una per una van anar traient-les. En una sala llòbrega. Ella, denigrada, ho va passar malament. Fins a sentir-se menys encara que les pròpies rates.

Embogia de pensar que la seua germana no ho devia d'haver suportat.

I llavors, la ment la castigava amb els records punyents del que havia ocorregut a la barraca de San Jorge. Com la van espentar quan devia ser de nit perquè ja no entrava llum per un dels clevills de la finestra tancada. A colps de pal i a espentes contra les parets. La insultaven, l'arrossegaven. La van llançar a l'interior d'una sala ampla. Per una finestra estreta sonava la remor del que devia ser la mar. Quatre ciris il·luminaven l'estança. A un costat, i asseguts per terra, un grapat de mascles capturats com ella. Amb les cadenes i manilles. Mirades baixes. Obligades. Va reconèixer algú de la seua tribu. Sitoé estava espantada. Era una xiqueta. I a la vegada guardava la força suficient com per a mantindre's forta davant dels hòmens blancs que l'esperaven al voltant d'una taula. Reien satisfets. Sitoé desconfiava del que no li era conegut. Ho havia après després dels dies que portava de sotmetiment, de tortura. Va veure un gest. Un d'ells se sachsava grollerament l'entrecreix del pantaló. Ho recordava perquè li va cridar l'atenció. I això li dolia més. La feia plorar. S'esforçava a evitar les llàgrimes. Però plorava. Els negres d'esparracs que la conduïen la van posar contra la taula i van obligar-la a abocar el cos, de cintura cap amunt, sobre ella. Mirant el sostre. Un parell li van estirar els braços. Llavors, un d'aquells negres que l'havien portada a la sala, se li va posar al davant. Per a la jove Sitoé, era un home enorme. Tot el pitjor del món li va passar pel cap. I tot el pitjor del món li va caure damunt quan aquella bèstia li va estirar la mena de faldilla que la cobria, li va obrir les cames de jove femella i, abocant-se sobre ella, va remoure-li les entranyes verges d'amazona de la tribu fon dahomey, fins adolorir-la.

Va plorar el que no sabia plorar. Va sentir els laments dels captius que seien a terra i a base de colps eren obligats a mirar l'acte que s'estava realitzant sobre la taula. Sitoé va recordar les vegades que en la seua barraca havia vist els seus pares copular. Va recordar aquella vegada que una de les amazones de la tribu va ser trobada en un racó de la selva atordida i plena de sang. I algú els va explicar el que li havia ocorregut. I que les amazones havien de mantindre's verges tota la vida. I que aquella dona deixaria de ser-ho perquè algú l'havia violada. Sitoé lamentava, mentre la bèstia s'acarnissava amb ella, que deixaria de ser amazona quan ni tan sol hi havia estat iniciada. L'espentava a colps intensos, bròfecs i acompassats. Ella cridava sa mare. La buscava en la solitud del patiment. I quan pensava que tot s'havia acabat, un dels hòmens de nas gran se li va posar davant. Repetia la mateixa acció que l'enorme negre d'abans. Sitoé havia deixat de plorar i de cridar. L'home d'ulls clars i desesperats la tocava, mirava cap al sostre com un foll. I mentre li queia exhaust sobre el seu petit cos nu, li va dir a l'orelleta: «Petita bagassa negra! Açò és tot el que t'espera. Així es domen les gosses com tu!» Ella no va entendre res. Les màgiques presències dels senyors de la selva havien acabat de desaparèixer. La seua vida no era més important que la de qualsevol de les rates que havia vist passar mentre aquells éssers li havien mort l'ànima i ella s'encomanava a Nanà Buruku, la medidora, entre la vida i la mort.

L'AUTOR

MAURICI BELMONTE I MONAR és l'autor d'aquesta novel·la que ha quedat com a finalista en la 19a edició del Premi de Narrativa Juvenil *Ciutat de Torrent* i que s'anomena *Sitoé*. I que trau a la llum Tabarca Llibres de la mateixa manera que li ha publicat *Nawfal, espera'm* (finalista de la 18a edició); *Alison i l'enigma de l'amor*; *Bes de xocolata* i *Corre Tango Bob, corre!* (guanyadora del 1 Premi Mancomunitat de la Safor de novel·la juvenil). L'escriptura és la manera que té l'autor de plantejar-vos temàtiques per a la reflexió als jòvens actuals. I ho fa des de la perspectiva professional de dedicació a l'educació.

Nascut a Castelló, poble situat a la Ribera, però tradicionalment lligat per història i parlar a Xàtiva, es va formar com a mestre, professió que va exercir en l'escola pública per a posteriorment accedir a l'educació secundària com a orientador.

Des de menut ha estat lligat a la música a través de diverses formacions de la societat musical. Durant cinc cursos, va coordinar el projecte Sàhara Lliure pel qual, alumnes de diferents instituts, han viatjat als campaments de refugiats sahrauís per a experimentar la vida d'aquest poble que viu en el desert.

Són pràctiques essencials en la seua vida el ioga i la meditació des que aquestes disciplines eren poc conegudes en el nostre entorn. És doncs habitual que, alguns aspectes que propugnen aquestes filosofies, apareguen d'alguna manera en les seues obres escrites.

A banda de les esmentades, Maurici és autor d'altres llibres publicats en diferents editorials: *Guadà*, *Conta'm Zeinabu*, *El vol de les papallones*. I és coautor en els projectes Castellonies i Castellonies 2, així com del llibre *La lluita d'Esther*.

1. <i>Blancs a l'Àfrica tropical</i>	13
2. <i>San Jorge da Mina</i>	19
3. <i>L'olor a la realitat</i>	23
4. <i>Solcant les mars de l'amargor</i>	27
5. <i>Arribant al destí</i>	33
6. <i>El mercat d'esclaus d'Arlot</i>	39
7. <i>Colla de rates</i>	45
8. <i>Les primeres ferides</i>	51
9. <i>L'home fosc</i>	57
10. <i>Carussa</i>	63
11. <i>La cambra de la balconada</i>	69
12. <i>El Socarrim</i>	75
13. <i>L'esclava i els senyors d'Alcudes</i>	81
14. <i>Un bany en la nit del riu Aglí</i>	87
15. <i>Potser tot són accidents</i>	95
16. <i>Dos gates al palau</i>	101
17. <i>Ximén</i>	107
18. <i>L'amor passa per l'Aglí</i>	113
19. <i>El senyor d'Alcudes sap què és l'amor</i>	121
20. <i>L'amarga llibertat</i>	129

21. <i>La casa d'Algesiró</i>	135
22. <i>Mal averany</i>	141
23. <i>Al cau de na Ragassa</i>	145
24. <i>La casa de les Repenedides</i>	153
25. <i>Les germanes franques</i>	167
26. <i>Mbur</i>	173
27. <i>La necessitat de tornar</i>	183
Guia de lectura	189